

Or i Flama

Desembre 2015

nº 102

BON

NADAL

Revista d'El
Centre Moral
i Instructiu
de Gràcia

Or i Flama

Direcció: David Gallach

Correcció Ortogràfica: Marta Bayo

Maquetació: Josep Aquilina

Redacció:

- Marta Bayo
- Daniel Mejías
- Gloria Soto

Col·laboradors:

- Joan Guinart
- Muntsa Farré
- Gemma Sayol
- Montse Montagut
- Carlos Pablos
- Josep Aquilina
- Francesc Cid
- Lluís Martín
- Núria Bosch
- Josep Mª Contel
- Adriana Vidal
- Mn. Antoni Matabosch
- Alfred Casas

Fotografies:

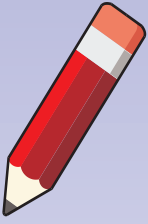
- Clàudia Escarré
- Lluís Martín
- Marta Huguet

El Centre Moral i Instructiu de Gràcia i la direcció de l'Or i Flama no es fan responsables dels continguts i les opinions manifestades pels redactors i col·laboradors de la publicació.

ESTANC
TABAC I MOLT MÉS
Juan Roman

c/ Gran de Gràcia, 219 08012 Bcn
t. 933 685 894 / 617 911 378

Editorial

Per Carlos Pablos

Benvolgudes amigues, benvolguts amics,

Quan llegiu aquesta editorial haurem celebrat la festa de la nostre Patrona, i el començament de les festes de Nadal, pessebre, recollida d'aliments i joguines, cantades de nades, exposicions, teatre, Pastorets, Cap d'Any, esport al Centre, i un seguit d'activitats, que oferim als nostres associats, a la gent de la Vila de Gràcia, i a qui hi vulgui participar.

El Centre té les portes més obertes que mai, i així ha de ser per continuar la marxa endavant de la nostra Entitat. Estem fent una segona part d'obres que ens permetran estar més segurs; la façana del pati interior, les teuladetes que donen al mateix pati i l'absis de la capella, eren uns elements que ens preocupaven, sobretot per la seguretat de la nostra gent. Crec que amb aquestes obres farem un pas més en aquest projecte que sembla que mai acaba, però que ens trobem en la necessitat de fer, per estar tranquils i sobretot per oferir uns espais dignes a tothom, adaptats i en condicions d'ús.

El Centre, està obert tots els matins de dilluns a divendres, oferint diverses activitats. A les tardes, els nostres espais estan ocupats al màxim, però sempre falta espai. Des de la Junta Directiva estem contents perquè en poc temps hem fet molta feina, buscant i demanant ajuda a les Institucions. Són temps difícils, però nosaltres no defallim mai. Hem de treballar el present però sempre mirant cap al futur. Aprofito per donar les gràcies una vegada més a l'Ajuntament de Barcelona.

Aquest any 2015 que aviat deixarem enrere, ha estat un any difícil per a tots, ha estat un any d'escàndols polítics i la corrupció ha envaït el dia a dia del país; crisi política en què ningú ha estat a l'altura de les circumstàncies, i ens ha arribat el pitjor que li pot passar a una societat, el terrorisme ha entrat en el dia a dia de les nostres vides, i això crea neguit i desconcert a tothom.

Però fora de tot això, la societat civil ha de continuar treballant, ha de seguir endavant, obrint els 365 dies de l'any. La cultura, l'esbarjo, l'esport que fem, ha de continuar, però mirant la nostra realitat actual. Sinó som conscients del moment que vivim, viurem en un món irreal. Hem de continuar ajudant a la gent que ho necessita i que no té la sort que tenim nosaltres, però res és per sempre.

I sobretot amb el respecte a tothom, al nostre amic, al nostre veí, respecte per la gent que pensa com nosaltres, però també per la que pensa de manera diferent, la gent que té una religió, sigui la que sigui, o la gent que no en té cap; en poques paraules, respecte per a tothom.

Voldria fer arribar els nostres millors desitjos per al proper any 2016, i com veureu, amb un nou format de revista que ens permet un estalvi considerable en la seva edició.

Amics i amigues, un bon Nadal i un bon any 2016, i sobre tot, sigueu feliços.

Carlos Pablos - President

Carta del Director

Per David Gallach

Canviem per no aturar-nos

El número 102 de la revista Or i Flama que us presentem a continuació porta com a ingredient principal el seu nou format. Una nova manera de presentar-vos la nostra publicació en la que trobareu els continguts habituals de la nostra entitat i altres temes d'interès. Fa uns anys vam apostar per fer un canvi radical en el model i el format de la revista, una decisió que no va deixar indiferent a ningú i que hem consolidat durant una etapa. A principis d'any us presentàvem el color com la nostra principal novetat, i uns mesos després hem volgut anar un pas més enllà en la nostra particular revolució, i fer un altre canvi a l'Or i Flama.

Millorem i canviem de forma constant perquè creiem en els canvis i perquè dins de l'àmbit de la comunicació cada dia s'obre un repte nou. Som un Consell Directiu que creu en aquesta revista i en la seva possibilitat de continuar editant-se amb el pas dels anys, però som conscients de la realitat actual i del que suposa per a una entitat com la nostra fer una publicació d'aquest tipus. Per això volem arribar a tenir la màxima difusió possible, per tal d'arribar al màxim número de lectors.

Podreu observar com hem ampliat la mida de les pàgines, un fet que ens ha permès guanyar una mica més d'espai per tal d'encaixar millor els articles dels nostres redactors i col·laboradors. Aprofito aquestes línies per animar-vos a participar a l'Or i Flama, una col·laboració que sempre serà molt benvinguda i amb la que fareu possible un nou número de la nostra entitat.

Esperem que gaudiu d'aquest exemplar que teniu a les vostres mans i d'aquesta nova revolució que ara comença.

Societat

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- El pare del nostre soci Julián Martín.
- Jesús Antón López, pare de la nostra sòcia Anna López Mercader, sogre del nostre soci Ricard Pérez i cunyat dels socis Salvador Mercader, Montserrat Mercader, i Manel Sayerza.
- Àngels Xalabarder, filla dels nostres socis Eudald Xalabarder i Dolors Voltas i germana de la nostra sòcia Anna Xalabarder.
- Maria Derch, esposa del nostre soci Enric Llansana.
- Anselmo Fernández, germà de la nostra sòcia Remei Fernández.
- La mare de la nostra sòcia Elisabet Peraire.

El nostre sincer condol a tots els familiars.

Volem felicitar:

- A la nostra sòcia Núria Casellas per haver estat àvia d'un nen que es diu Aran.
- A la nostra sòcia Carol Sanllehy per haver estat mare d'una nena que es diu Emma.

La Junta informa

- El dimarts 20 d'octubre va tenir lloc el Sopar d'El Centre d'aquest trimestre amb el periodista Ferran Monegal com a convidat.
- El passat 2 de desembre es va dur a terme la inauguració del nostre pessebre, un fet que va suposar l'inici de les festes de Nadal amb la tradicional cantada de nadesles.

ds pastorets
De Josep Maria Folch i Torres
2015-2016

DESEMBRE 2015

Dissabte 19 a les 15 h.
Dissabte 20 a les 15 h.
Dissabte 26 a les 10.30 h. i a les 19 h.
Dissabte 27 a les 15 h.
Dilluns 28 a les 15 h.
Dissabte 29 a les 15 h.
Dissabte 30 a les 15 h.

GENYER 2016

Dissabte 2 a les 15 h.
Dissabte 3 a les 15 h.
Dilluns 4 a les 15 h.
Dissabte 5 a les 15 h.
Dilluns 6 a les 15 h.

Es dies 2, 3 i 4 de Geny, els Reus d'Orient visitaran El Centre per donar a l'infant Jesús.

Reserves a Secretaria
Tel. 932 181 964
(De 10 a 21 h.)
www.elcentredegruia.cat
elcentredegruia.cat

CAP D'ANY A EL CENTRE

Sopar, campanades i ball (21:30h.) Ball (a partir de les 00:30h.)

Soci: 40€ Soci: 16€
No soci: 28€ No soci: 20€

Menú infantil: 15€ (fins 10-12 anys) Inclou dues consumicions

Menú

Pastes salades
Carpaccio de pinya amb pernil llerç
Mar i muntanya
Biscuit amb xocolata calenta
Aigua mineral, vi, postres i cafè
Rallm de la Bona Sort i copa de cava

Inscripcions a secretaria a partir del 18 de novembre i fins al 23 de desembre, o bé fins a completar l'horari.
Nom i secretaria de diligència fins al 17 a 21h.
Tel. 932181964 O/Enc de Diago B.
L'IMPORT DE L'ENTRADA S'HAIrà D'ABONAR AL MOMENT DE LA INSCRIPCIÓ.

Grup de teatre

Per Joan Guinart

Don Juan Tenorio és la meua manera de veure una meravella de composició en vers, un vers tradicional on José Zorrilla invertia l'ordre de les frases per aconseguir una musicalitat perfecta i una admirable facilitat per alternar frases curtes en diàlegs entre diversos personatges. Però no parlaré de l'autor, parlaré de l'efecte 'tenorio' a casa nostra.

Quan em va passar pel cap posar en escena una obra d'aquesta envergadura, no pensava només en la qualitat literària sinó en la tradició, que els que ja comencem a tenir una certa edat recordem, i que era que per Tots Sants, sempre havíem viscut la representació als teatres i a la televisió de El Tenorio, i per això em vaig plantejar representar-la cada any de manera que s'establís aquesta tradició a Gràcia. Fer "El Tenorio" per tots Sants.

Quan l'Anna López, en Ferran Guinart i jo vam començar a treballar, varem veure de seguida l'acceptació que tenia entre els actors. Per uns, era redescobrir vells temps, per altres, afrontar un repte important, però el que ens va meravellar més va ser la reacció dels actors més joves en descobrir el text del mestre Zorrilla.

Com a cosa anecdòtica, us diré que l'actriu que encarnava Doña Inés, la Clàudia Escarré, no coneixia el text i en llegir-lo va quedar meravellada i em deia "quines expressions més dolces, quina història d'amor més meravellosa", i va ser tan gran l'impacte que li va causar que el fet d'aprendre el paper va ser bufar i fer ampolles. Només va ser necessari explicar-li com ho havia de dir.

Tres quarts del mateix amb Don Juan Tenorio interpretat per Oscar Mejias, que malgrat que ja coneixia l'obra, va restar bocabadat amb la força del personatge.

I així, amb força, ganes i il·lusió portem dos anys seguits representant un clàssic fantàstic, ple de vida i color, i per sobre de tot, amb un ambient interior extraordinari.

Vull agrair a tots l'esforç fet en aquesta posada en escena on actors i equip tècnic ens hem proposat seguir amb aquesta bonica tradició, perquè Gràcia, i concretament el Centre, es converteixin en continuadors i referents d'una tradició que heretem dels nostres avantpassats.

Per Tots Sants, Don Juan Tenorio!

Joan Guinart - President del Grup de Teatre

Grup de teatre

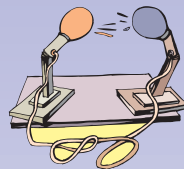
continuació...

L'entrevista

Per David Gallach

Rosa Alcober

Rosa Alcober: “ *El Centre es troba en un bon moment, amb moltes activitats i un molt bon ambient de la gent que hi participa*”

Entrevistem a l'ex-tresorera d'El Centre durant els últims 10 anys i repassem amb ella alguns dels seus millors moments a casa nostra.

Quan et van proposar formar part de la Junta Directiva del Centre, què va ser el primer que et va passar pel cap?

En realitat no m'ho vaig pensar gaire quan l'Esteve Camps m'ho va proposar; no li vaig demanar ni quina seria la meua feina, ni quan temps hi hauria de dedicar. Sí que em va fer goig entrar a formar part d'una entitat de Gràcia i que ell confiés en mi.

Em vaig trobar molt ben acollida i vaig pensar que havia fet bé d'haver entrat a formar part de la família del Centre, on hi he trobat bona gent i sobretot molt bons amics.

Quin balanç fas després de la teva tasca com a tresorera durant els últims 10 anys?

Bé, en realitat crec que puc fer un balanç positiu; vaig complir amb el que havia de fer, sense pensar en el temps que hi dedicava.

Què és el més difícil de portar els números d'una Entitat com el Centre?

Difícil no hi ha res si t'ho agafes amb ganes; difícil hauria estat si no haguéssim tingut diners per poder pagar les factures. Segons tinc entès, vaig arribar en una època saludable, econòmicament parlant.

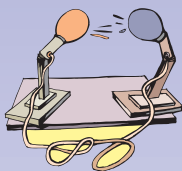
Quina va ser la primera vegada que vas trepitjar la nostra entitat?

La primera vegada va ser després de la proposta de l'Esteve Camps per unir-me al equip directiu. Em va ensenyar tot el Centre i el teatre em va assemblar una bombonera.

En quin moment creus que es troba El Centre a dia d'avui?

Crec que en un moment bo; s'hi fan moltes activitats i sempre hi ha molt bon ambient per part de la gent que hi participa.

Continua a la pàgina següent...

L'entrevista

continuació...

Després de tots els moments viscuts com a membre de la Junta, quin d'ells et porta una major satisfacció?
En realitat tots, però especialment l'entrega de la medalla d'or de la Ciutat, la donació, modesta, però donació per obres, d'una senyora que acabava d'enviudar i ho va fer en nom del seu marit i les subvencions rebudes per poder adequar a normativa l'Entitat.

Quins reptes li espera al Centre del futur? Com creus que els hauria d'afrontar?
Mantenir el caliu com a "Centre", no deixar que es converteixi en un lloc com un centre cívic al qual la gent va a fer la seva activitat i punt. Ja sabem que la societat ha canviat molt i ara hi ha molta més oferta d'oci que fa quaranta anys, però es un goig sentir als més veterans del Centre com expliquen les seves vivències i batalletes de quan eren joves. Crec que la manera d'afrontar-ho seria aconseguir que els socis participessin més i s'impliquessin més en el funcionament del Centre.

DES DE P3 A CICLES DE GRAU SUPERIOR

www.lasallegracia.cat

PLACES DISPONIBLES
Informa-t'en

lasallegracia@lasalle.cat

932.922.118

ENS HAS DE CONÈIXER

SALLE GRÀCIA AMB LA CULTURA

ENSENYAR, EDUCAR, FORMAR

Històries de la Vila de Gràcia

Per Josep Mª Contel

Breu biografia de Ramon Pàmies i Pina, autor de l'Estel de Natzaret

Des de fa més de cent anys a Gràcia, per Nadal, es representen els Pastorets. I una d'aquestes obres és l'Estel de Natzaret, escrita per Ramon Pàmies i Pina a finals del segle XIX.

Malgrat que la seva obra cada any es representa en diferents punts de Catalunya, la seva biografia és gairebé desconeguda; per tant, ja tenim una excusa per intentar aprofundir en qui era Ramon Pàmies.

En Ramon va nèixer a Barcelona l'any 1874, en el si d'una família benestant; però davant la conducta poc formal i desordenada del seu pare, que li va comportar la pèrdua de la fortuna familiar, el noi va ser educat pels seus avis paterns, que li proporcionaren una bona educació religiosa i escolar amb un coneixement important del francès, estudis en general que li permeteren trobar feina de comptable en una important empresa del ram tèxtil de Barcelona.

Malgrat viure amb el seus avis, les desafortunades vivències viscudes, l'afectaren bastant. Pietós i amant apassionat de la literatura, i en particular dels temes bíblics, va conrear també des de ben jovenet l'afició pel teatre, escrivint amb només disset anys, el 1891, la seva primera peça teatral: "L'Estel de Natzaret".

Imbuït d'un cert esperit religiós, es va fer soci de l'entitat catòlica "El Centre Moral i Instructiu de Gràcia", en la qual, el 1898, va estrenar "L'Estel de Natzaret", amb música de Francesc Realp, un altre soci de l'entitat.

L'any 1900, als vint-i-sis anys, es va casar amb Emília Armades, amb la qual va tenir cinc fills: Magdalena, Teresina, Albert i Lleopard i un altre que va morir, fixant la seva residència al carrer Argemona.

A cavall de 1901-1902, un grup de socis del Centre Moral i Instructiu de Gràcia, entre el quals hi havia en Ramon, per discrepàncies amb la junta directiva, deixaren l'entitat.

El 25 de desembre de 1902, en un local cedit, organitza una nova representació de "L'Estel de Natzaret", mentre que a l'any següent, el 1903, reestrena de nou l'obra, aquesta vegada amb música de Mn. Miquel Ferrer i

Ramonatxo, en el local del Cercle Catòlic de Gràcia.

El 1903 també va impulsar i costejar la primera edició de "L'Estel de Natzaret" que ell mateix es va encarregar de distribuir fins gairebé exhaurir-la.

Dins de la seva producció teatral en Ramon Pàmies va escriure diferents obres que avui són gairebé impensables de dur a escena, com explica la seva família, ja que en aquells moments, en els quadres escènics de les entitats catòliques no hi podien haver dones, per tant les obres escrites per en Pàmies complien aquest requisit.

Finalment el 1818 a l'edat de quaranta quatre anys, una grip va acabar amb la seva vida. Va ser enterrat en el cementiri de les Corts.

Una mica de salut

Per Marta Bayo

APUNTS SOBRE L'HOMEOPATIA (Dr. Genís Tura)

L'homeopatia consisteix en donar, com a remei a un malalt, la substància que és capaç de produir a la persona sana els símptomes, trastorns i alteracions anàlogues a les que presenta el malalt.

Per exemple la picadura d'una abella provoca una inflor dolorosa. El verí de l'abella molt diluït pot curar aquesta inflamació cutània i altres similars o també urticàries. Les dosis subministrades són de concentració molt baixa del principi actiu, dilucions infinitesimals que no poden provocar cap efecte tòxic ni altres efectes secundaris.

Hi ha un gran nombre de remeis homeopàtics, la majoria preparats a partir de drogues naturals extretes dels tres regnes de la natura, vegetal, animal i mineral. Els mecanismes pels que actua són poc coneguts i es suposa que són mecanismes físico-químics, i energètics, que activarien el sistema cel·lular, metabòlic i immunitari, reforçant-los, per produir anticossos que poden combatre la malaltia.

L'homeopatia no s'ha d'enfrontar amb la Alopàtia o medicina "oficial". Ha de quedar clar que es poden prendre i alternar els dos tipus de medicació, sense cap problema, una pràctica que es ve utilitzant a tota Europa des de fa molts anys amb un èxit notable. Un metge homeòpata, per més homeòpata que sigui, quan es trobi davant d'una infecció bacteriana no deixarà de receptar els antibiòtics que facin falta. La diferència és que no n'abusarà.

L'homeopatia no ho cura pas tot ni a tothom. No hi ha malalties sinó malalts i en molts casos un mateix símptoma pot ser tractat de forma diferent segons siguin les característiques personals del pacient. El metge homeòpata ho té present i sols prescriu els remeis després d'un interrogatori correctament adreçat.

Pot sorprendre que la recepta contingui diferents medicaments que es combinen en dosis diàries o setmanals. Això correspon a la formulació que el metge homeòpata fa, específica per a cada pacient, cada remei treballant a un nivell diferent del nostre cos, complementant-se per aconseguir la millora i la curació de la malaltia.

Hi ha els remeis de la "fase aguda", que es subministren per curar símptomes aguts del procés de la malaltia i que tenen una acció relativament ràpida. Però els més importants són els remeis que es recreen com a "remeis de fons" o també coneguts com de "terreny", i que són els que modifiquen la propensió del pacient a patir i reproduir malaltia i símptomes de manera repetida.

Per això la gent acostuma a pensar que l'homeopatia és un remei lent. Però és aquesta precisament una de les seves originalitats, tractant el terreny, la genètica, fent reaccionar les defenses naturals i els recursos immunitaris del pacient contra la malaltia. Aquesta medicació homeopàtica dura, per això, bastant de temps en un estímul suau i perllongat, cosa que no ens ha de preocupar doncs no hi ha efectes secundaris.

Els medicaments homeopàtics adopten diferents formes de presentació, gotes, grànuls, glòbuls, pols, ampolles, pomades, etc. La Farmàcia homeopàtica moderna compta amb prou coneixements i amb una infraestructura suficient per poder subministrar les preparacions homeopàtiques ràpida i eficaçment.

Reculls

Per Francesc Cid

COM SE CELEBRA NADAL A CATALUNYA?

13 de desembre, Santa Llúcia.

Aquest dia, començava antigament la Fira de Santa Llúcia, actualment, la data s'avança i la Fira comença cap a finals de novembre. Arreu del país s'organitzen fires on es posen a la venda els arbres de Nadal, les figuretes del Pessebre i tota l'ornamentació de les festes nadalenques.

24 de desembre, Caga Tió

Aquesta és una de les nits màgiques de l'any, especialment per a la mainada. El tió és un personatge nadalenc molt important, parent de l'arbre de Nadal nòrdic. Es creu que es pot relacionar el tió amb el fred de l'hivern i amb la llenya utilitzada per escalfar-se i fer foc. Sembla, doncs, que l'escalfor i la llum d'aquestes fustes o tions cremant eren el millor regal que es podia rebre en les glaçades nits de desembre; d'aquí vindria la idea que un tronc de fusta esdevingués un element màgic, capaç de fer regals. A mesura que van anar passant els anys, aquesta tradició va anar evolucionant fins a transformar-se en la que coneixem actualment: un tronc, sovint decorat amb una cara, potes, manta i barretina. Uns dies abans de Nadal, es tria un tronc, que es disfressa, s'abriga i s'alimenta fins al dia 24 a la nit. El tió es tapa amb una manta, es col·loca a la vora del foc, i els nens i les nenes piquen el tronc amb bastons i canten una cançó perquè el tió cagui els regals que té amagats. Finalment, s'aixeca la manta que el cobreix i s'agafa el regal que ha cagat.

“Caga tió, avellanes i torró no caguis arengades, que són massa salades, caga torronets, que són dolçets, i també molts regalets!”

25 de desembre, dia de Nadal.

Celebrem el dia en què va néixer Jesús. És típic fer un gran dinar familiar, amb escudella i carn d'olla, pollastre farcit, cava, torrons, neules i fruits secs. També es fa una llarga sobretaula en què els més petits reciten poemes, es canten nades, en un ambient distès a la taula, al voltant del pessebre o de l'arbre de Nadal. Es desitja pau, felicitat i joia a tot el món. Les dites més típiques del dia són:

“Per Nadal, cada ovella al seu corral!”

“Per Nadal, qui res no estrena res no val!”

Per la tarda del dia de Nadal, s'acostumava a anar a veure la representació dels Pastorets. És una obra de teatre que explica la història del naixement de Jesús. El pessebre també és l'escenificació del naixement de Jesús, que es reproduceix amb figuretes. En un lloc destacat del decorat hi ha l'escena del naixement amb l'infant Jesús; la seva mare, Maria; el seu pare, Josep; el bou i la mula, i s'envolta amb caminets, rierols, molsa, pedretes, figures de pastors i els Reis Mags. Un dels elements més característics del pessebre català és el caganer. El caganer és una figura dels pessebres de Catalunya, sovint amagada en un racó, darrere d'un arbust, on fa les seves necessitats a l'aire lliure. Va vestit, generalment, amb camisa blanca, pantalons foscos, faixa i barretina vermelles, sovint amb pipa. Lluny de ser ofensiu o groller, el caganer retorna a la terra allò que d'ella prové, adobant la terra del pessebre i fent-la fecunda per a l'any següent. Es considera un símbol de salut i prosperitat. En la actualitat s'estan implantant a tot Catalunya els pessebres vivents, que escenifiquen els fets nadalencs en paratges bucòlics de cada població i amb persones com a figures.

Reculls

continuació...

26 de desembre, Sant Esteve

És una festivitat considerada una mica com la continuació del dia de Nadal; es tracta de poder-se reunir amb la resta de la família amb qui no s'ha pogut estar el dia de Nadal. A Catalunya és un dia festiu.

28 de desembre, els Sants Innocents

Sembla que és una festa d'origen pagà i era l'inici d'unes festes que se celebraven per tot Europa, coneguda com la Festa dels bojos, que durava molts dies i acabava per Carnestoltes. Actualment és el dia en què la mainada fa bromes innocents i divertides com ara penjar llufes o ninots de diaris retallats, i la premsa aprofita per donar algunes notícies falses i disbauxades.

31 de desembre, l'Home dels nassos i Cap d'Any

Se sol explicar a la mainada que aquest dia surt l'Home dels nassos, una persona que té tants nassos com dies queden per acabar l'any. Com que sovint els costa entendre el joc de paraules, fa que s'imaginin un personatge estrafolari, curiós i un xic terrorífic que només poden veure aquest dia. També és el dia que es fan els preparatius per acomiadar l'any vell i rebre l'any nou. Se solen preparar sopars sofisticats i elaborats, s'organitzen balls de festa i es prepara el raïm. A Catalunya és tradició menjar dotze grans de raïm, seguint les campanades que toquen a les 12 en punt de la nit.

1 de gener, Any Nou

En aquest dia se sol fer revisió de com ha anat l'any anterior i es fan propòsits per a l'any que comença. També es fa un dinar familiar, sovint a base de pollastre farcit o de xai al forn.

5 de gener, Cavalcada de Reis

Aquest vespre arriba la Cavalcada dels Reis de l'Orient. La mainada s'aplega pels carrers on ha de passar la comitiva. A molts llocs se sol cantar la cançó dels Tres Reis, que a cada lloc té variants. La quitxalla dona la carta als Reis o als Patges Reials, on han escrit la llista amb les joguines que desitgen i on han fet una declaració de bones intencions per a l'any que s'inicia. Per tal d'indicar a Ses Majestats on han de deixar els regals i les joguines, cadascú posa la seva sabata, ja sigui al balcó, a la catifa del menjador, etc. També es deixa una mica de menjar i beure per als Reis i el seu seguici i també per al bestiar que els acompanya.

6 de gener, dia de Reis

És el dia de la mainada per excel·lència. Es lleven molt d'hora per descobrir què és el que els han deixat. Durant el dia es va peregrinant a les cases dels parents (avis, oncles, padrins...) a recollir altres obsequis que també els han deixat. El dinar de Reis ja és l'últim d'aquestes dates. És tradicional el típic tortell de Reis, fet de massapà, on hi ha una fava i un rei amagats i, al mig, una corona daurada.

Cartes des del tercer pis

Per Joan Galcerán

Benvolguts amics:

Com que aquesta carta la rebreu pels volts de Nadal, m'ha semblat adient que contingui un regal que, els que practiquem habitualment els escacs, volem fer a tots els que encara se'ls miren de cua d'ull, sigui perquè no saben com es juga o perquè sabent-ho, no troben cap motivació per jugar-hi. Doncs el regal va d'això, consisteix en un lot de motivacions per agafar el tauler i les peces, o pujar a la sala Virreina del Centre, i posar-se a jugar.

1ª motivació; especial per gent jove: Eleva el teu nivell intel·lectual

La gent intel·ligent té predisposició als escacs o les persones es fan més llestes gràcies al joc? Hi ha estudis com un realitzat amb 4.000 estudiants veneçolans, després de quatre mesos donant escacs, es va comprovar que el seu coeficient d'intel·ligència havia millorat. Un altre estudi del doctor Peter Dauvergne, de la Universitat de Sidney, parla dels avantatges dels escacs per als nens i nenes, que milloren la seva capacitat per resoldre problemes, les seves habilitats lectores, de llenguatge, matemàtiques i memorístiques, desenvolupen un pensament creatiu i original, aprenen a prendre decisions més precises i ràpides sota pressió, milloren les seves notes en els exàmens, aprenen a triar millor entre diverses opcions, es concentren millor, etcètera, i tot això independentment del seu sexe i del seu nivell socioeconòmic.

2ª motivació; especial per gent gran: Ajuda a prevenir l'Alzheimer

El cervell també és un múscul. Un estudi del doctor Robert Freidland publicat a «The New England Journal of Medicine» assegurava que els majors de 75 anys que havien practicat activitats com els escacs estaven molt ben preparats per lluitar contra l'Alzheimer, la demència i altres malalties mentals. Per contra, aquells que poques vegades s'entrenen amb jocs de tauler eren molt més propensos i tenien cervells que envellien més ràpid.

3ª motivació; per qualsevol tipus de gent: Potencia la memòria

Això és també una obvietat. No és possible ser un bon escaquista sense bona memòria. Bona manera de saber, un vell estudi de 1985 demostrava que els estudiants que practicaven els escacs destacaven per la seva millor memòria en totes les assignatures. En un altre experiment realitzat a Pennsilvània es va comprovar que els alumnes que mai havien jugat també milloraven notablement la seva memòria i les habilitats verbals

4ª motivació; també per tothom: ensenya a planificar i fer previsions.

L'escorça prefrontal és una de les últimes zones del cervell en desenvolupar-se, just l'àrea responsable de planificar i anticipar-se als esdeveniments, l'autocontrol i el bon judici. Els jocs d'estratègia s'han revelat com una forma magnífica de desenvolupar l'escorça prefrontal i ajudar a prendre millors decisions en qualsevol àrea de la vida.

Ens agradaria que aquest regal us fos d'utilitat, feu un forat pels escacs a la vostra agenda. No sabem quant de be us farà, però segur, segur, que nos us farà cap mal.

Els escacs del Centre us desitgen que al 2016 pugueu fer realitat algun dels vostres somnis.

Salut i Bon Nadal per a tots

Llibrefòrum

Per Muntxa Farré

ARRELS NÒMADES

Hem inaugurat el Llibrefòrum amb una nova modalitat de funcionament: com que som tants, com mesos dura el curs, cada membre ha triat una lectura i s'encarrega de dur les regnes de la tertúlia el dia que li ha estat assignat. Ha començat la Marta Marín, que ens ha presentat un llibre que ens ha fet les delícies de l'estiu, amb un domini de l'anàlisi literària extraordinària.

Arrels nòmades és una novel·la autobiogràfica que ens acosta a l'experiència viscuda per l'autor des que era petit fins que va emigrar a Europa des de l'Iraq. És un llibre molt sensible, ple de poesia, que ens fa arribar un magnífic retrat d'un país que –malauradament– només coneixem per la guerra que el va destruir gratuïtament. Pius Alibek pertany a una minoria assírio-caldea, una minoria cristiana, que de mica en mica va sent acorralada per una mal entès islamisme recolzat per interessos estrangers. En el seu relat podem veure com passem d'una convivència pacífica a un odi ordit per aquell que no és nadiu i només és mogut per interessos crematístics.

De la lectura, ens n'han quedat boniques imatges gravades al record: les salvatges tempestes de sorra, el poètic costum de dormir als terrats i comptar estels en lloc d'ovelles imaginàries, el poble dels aigüamolls que és capaç de fer foc als jones per apaivagar el fred del seu convidat... Amb el llibre, hem descobert un home extraordinari, que escriu per deixar testimoni de la seva història als seus fills que ja han nascut a Barcelona, un home que fa novel·les en català perquè és la llengua de la terra que l'ha acollit durant molts anys, un home que sense oblidar les seves arrels, sap que la saviesa rau en el viatge, per això les seves arrels són nòmades. No us el perdeu.

PA, EDUCACIÓ I LLIBERTAT

El mes d'octubre, de la mà de Petros Màrkariis, ens hem endinsat en la novel·la negra. Tal i com el gènere reclama, el policia protagonista, el comissari Kostas Kharitos, és un home íntegre però imperfecte, sovint ofegat en el pessimisme, que no sabem gaire com, per una barreja entre vàlua professional, instint i sort, se'n surt en la seva investigació. En aquest sentit i en molts trets de la novel·la com un detallisme de vegades excessiu en la geografia, s'inscriu de ple en la saga d'inspectors de novel·la negra com el Maigret de Simenon o el Wallander de Mankell. La trama criminal investiga l'assassinat de tres homes que, durant la dictadura dels coronels, van defensar les llibertats democràtiques i van comandar una revolució contra l'abús del poder. El temps, però, els fa canviar i estan en el punt de mira de jutges amateurs que tenen més a prop del que pensen. Cada assassinat reivindica una de les paraules del títol. El triumvirat de la democràcia: pa, educació i llibertat.

A part de la intriga purament detectivesca, però, la vàlua del llibre rau en la descripció, gairebé vivencial, que ens fa arribar de la crisi grega: la suspensió de sous, que no és el mateix que la pèrdua de la feina, que obliga les famílies a reagrupar-se en pisos patera, a racionar els àpats, a desenvolupar les millors habilitats de regateig; que du l'odi a l'immigrant i el ressorgiment de l'extrema dreta; la crisi que fa dubtar al cos policial si actuar com se li ordena o afegir-se a la manifestació que podria desembocar en una nova revolució. Màrkariis aborda el desig del poble grec de treure's l'esclavitud del damunt que els ha atorgat l'euro i una flamant Unitat Europea per tornar al tan estimat dracma del seu passat. El drama que transmet Màrkariis és la veritable vàlua d'un llibre literàriament escàs. I el lector en surt amb una sensació agredolça: si bé la intriga ha estat resolta, l'escenari que li dona abric continua, malauradament, present en els telenotícies i reportatges que ens arriben.

Història del cristianisme

Per Mn. Antoni Matabosch

ECUMENISME I RELACIONS INTERRELIGIOSES

De lluny, vaig creure que veia un animal. S'apropà i vaig comprendre que era un home. S'acostà més encara i em vaig adonar que era el meu germà.

Proverbi tibetà

Abans del Concili Vaticà II l'Església o amb anterioritat, s'han de consignar certs intents puntuals d'acostament i fins i tot de diàleg, però van ser parcials o limitats i encara molt imperfectes. Recordem els jesuïtes a la Xina del segle XVI, el Parlament de les Religions (1893) o els estudis en l'àmbit universitari de religions comparades. La catòlica era reticent al moviment ecumènic, de diàleg entre les confessions religioses cristianes. Però en el Concili (1964) va prendre consciència dels tresors cristians que tenien els ortodoxos i els protestants. S'inicià així un període de gran activitat, i gràcies al diàleg, els fruits del moviment ecumènic han estat profunds i variats, especialment en els darrers cinquanta anys. Hi ha hagut acostaments i coneixement mutus; col·laboració en temes socials i acords doctrinals sobre sagraments.

El nou model dialogal, descobert i practicat entre les confessions cristianes durant cent anys, ha servit per a iniciar una nova etapa en les relacions interreligioses que s'inicià fa uns cinquanta anys. Aquest nou camp de diàleg s'inicià i prengué embranzida sobretot en l'occident cristià. De fet els cristians en foren els grans promotors i només ells s'autoexaminen i construeixen diverses teologies de les religions. Amb anterioritat s'han de consignar certs intents puntuals d'acostament i fins i tot de diàleg, però van ser parcials o limitats i encara molt imperfectes. Recordem els jesuïtes a la Xina del segle XVI, el Parlament de les Religions (1893) o els estudis en l'àmbit universitari de religions comparades.

Arribats a aquest punt, cal assenyalar les diferències entre «ecumenisme» i «relacions interreligioses». No s'han de confondre, tot i que en ambdós casos es pugui parlar de diàleg. Primera diferència: parlem d'ecumenisme perquè hi va haver una ruptura, un trencament, entre confessions cristianes; d'altra banda, les confessions cristianes tenen molts punts en comú, des de la Bíblia fins a alguns sagraments i la Trinitat; i l'ecumenisme el que vol és retrobar la unitat perduda. En canvi, les relacions interreligioses en principi no provenen d'un trencament (amb alguna excepció, com és el cas del judaisme-cristianisme o de l'hinduisme-budisme), però en general no hi ha una ruptura inicial. Segona diferència: hi ha menys punts comuns entre les diverses religions (no ho és la Bíblia, ni els sagraments, per exemple) que entre les diverses confessions cristianes, tot i que es comparteix una obertura a la transcendència.

Tercera diferència: l'ecumenisme busca refer una unitat trencada, mentre que les relacions interreligioses no pretenen la unitat de les religions; ningú no vol fer una religió de la suma o d'alguns elements de les diferents religions que hi ha, sinó que es cerca l'harmonia entre les diverses religions.

Riure, és un bon remei!

Per Josep Aquilina

EL CAS DE LA WHITE CHAPEL (W.C.)

Ja fa temps, una família anglesa va anar de vacances a Escòcia, i fent una de les moltes passejades per aquelles contrades, varen observar que una bonica casa rural estava en venda. Varen indagar qui era l'amo i resultà ser d'un pastor anglicà. Li varen demanar que els hi ensenyés la finca i el propietari, molt amablement, així ho va fer. Tant per la seva comoditat com per la seva situació, aquella casa va agradar molt a la família visitant i es comprometeren a llogar-la per la propera temporada d'estiu.

Ja de tornada a Londres, varen repassar tots els detalls de cada habitació, però l'esposa va recordar que no havia vist el W.C. Tenint amb compte lo pràctics que són els anglesos, decidiren escriure al propietari preguntant-li on estava ubicat tan indispensable servei i ho varen fer en els següents termes:

Benvolgut Pastor: Sóc membre de la família que fa uns dies va visitar la seva casa i estem pràcticament convençuts de llogar-la per l'estiu que ve. Hi ha una cosa que no varem veure, per això li estariem molt agraïts que ens indiqués on queda el W.C.

Varen finalitzar la carta com és de rigor i l'enviaren al Reverend. Aquest, al rebre-la i desconèixer l'abreviatura W.C., es va pensar que es tractava de la capella anglicana anomenada White Chapel, i els contestà així:

Estimats senyors: Tinc el gust d'informar-vos que el lloc a que vostès es refereixen queda a 12 km. de la casa. Reconec que és una mica molest, sobre tot si tenen que anar-hi freqüentment. Per això algunes persones es porten el menjar i passen allí tot el dia. Alguns hi van a peu i d'altres en tramvia, per això sempre arriben just a temps. És un lloc per a 400 persones, còmodament assegudes i els seients estan folrats de vellut vermell. També hi ha aire condicionat per tal d'evitar l'efecte de les aglomeracions. Si recomana arribar-hi ben d'hora per trobar lloc sense cap problema. La meua dona, un dia, va arribar tard i va tenir de suportar l'acte, de peu. Els nens seuen tots junts i canten tots a cor. A la entrada, se'ls hi dóna a tothom paper i si hi ha persones que no en poden aconseguir, poden utilitzar el paper del seu company de seient; ara bé, al sortir, tenen que tornar-lo ja que ha de servir per tota la temporada. Tot el que deixen els que hi van, es destina per donar de menjar a tots els orfes de la comarca. Hi ha també fotògrafs especialitzats que fan fotografies a la gent en diferents posicions. Després, aquestes fotos són publicades en els diaris locals, a la secció d'"Assumptes socials". Com podran veure, aquesta manera de ser que tenim, ens beneficia enormement ja que és una propaganda magnífica. Espero veure'ls molt aviat fent una visita a la W.C. Els saludo molt atentament.

> **acceso**

content in contex

Gràcia Latina

Per Glòria Soto

Asseguda a la tauleta escoltava l'Ariel Soto explicant-me que, a la seva arribada a Barcelona, el 1992 va començar boxeant, perquè així es guanyava la vida a Cuba. De cop i volta, van sentir la veu de la Cristina, qui, acompanyada d'en Gerard a la guitarra, cantava: *"Tiraste la palangana, y aluego el palanganero, y no tuviste bastante que sarrastraron las dos del pelo..."* Gandom, la bailaora, nascuda a Iran i criada a Barcelona, completava el quadre flamenc que actúa cada dimarts, dijous i diumenge. Vam aturar la conversa per continuar quan el grup farà un descans.

A "Gràcia Latina", tots el dies fem espectacle, diu l'Ariel: dilluns classes de Salsa gratuïtes; dimecres, Jazz; i divendres i dissabte amb la Rumba Catalana i la Salsa, s'omple de gent.

És veritat, algun cap de setmana que hi he estat, la temperatura de l'ambient va pujant i s'escalfa, es respira 'sabrosura', perquè això és la Rumba i la Salsa, ritme, 'gozadera' i diversió. I el barri més apropiat per escoltar aquests gèneres musicals, cosins germans, és Gràcia, on va néixer la Rumba Catalana i on la música hi és tan present com a Cuba. Ja ho escolten en alguna de les cançons que canten al local: *"Un gitano català, català de Catalunya...que soc català i porto barretina..."* i aquesta cubana *¿mamà, de donde son los cantantes, que son de la loma, que son de Santiago, tierra soberana, son de la loma y cantan en llano..."*.

El santiaguero Ariel, em relata que l'idea d'obrir el local va sorgir quan parlava amb un amic cubà, l'Angelito, que portava "Sabor Cubano", un lloc molt conegut i un referent pels amants de la nit cubana. El projecte es va anar desenvolupant en el seu cap i l'any 1996, al carrer de l'Or, número 19, "Gràcia Latina" obre portes.

Fins als seus inicis va tenir música cada dia. Ariel s'havia donat compte que a Barcelona, a diferència del que succeïa a Cuba, el directe era difícil d'escoltar. "La seva idea era un racó que partint d'una base cubana, fos obert a tothom. Un lloc de trobada on al mateix temps que beus un mojito, caipirihna, margarita o una cervesa, puguis parlar, ballar, o simplement gaudir una estona".

El local és acollidor, senzill, amb sabor llatí i una personalitat ètnica que ens diu, no sóc d'aquí, però tampoc d'allà, i puc estar al cor de Gràcia, com a qualsevol indret del món, i això casa perfectament amb l'esperit del barri, que és molt nostre i també molt de tots".

Avui en dia "Gràcia Latina", és un referent en la nit barcelonina i sobretot gràcia, que ha resistit les diferents etapes viscudes a la ciutat gràcies a la dedicació i serietat de l'Ariel i el seu equip de treball que sempre dispensa

una correcta atenció vers el client.

És dimecres, fan Jazz i l'ambient està barrejat: els habituals del barri, alguns cubans i joves, la majoria estrangers, de parla anglesa. El so és molt bo i el sabor del rom que paladejo, també. En acabar la cançó "Hit the road Jack", me'n vaig cap a casa, contenta com sempre de viure en aquesta ciutat "Barcelona la meravellosa".

Coral Baluern

Per Montse Montagut

El 14 de juny passat, a les 12 del migdia, va tenir lloc al teatre del Centre, el concert d'estiu i el final de curs de la Coral Baluern. En aquella ocasió van col·laborar amb nosaltres altres dues formacions musicals : Coral Casa dels Músics de Gràcia, dirigida per Josep Pascual i la Coral del Joncar, dirigida per Jordi Picorelli.

Per la coral va ser molt enriquidor, com ja havíem experimentat al concert de Nadal, compartir una bona estona de música amb altres grups perquè creiem fermament que aquest plantejament dona pluralitat al que s'interpreta i és valorat molt positivament per les persones que hi assisteixen.

Com a acte final de curs, vam fer un sopar en el qual es va acomiadar com a cantaire de la Baluern de forma molt entranyable a la nostra estimada companya Lourdes Auquer i el seu marit Octavi Formatger, també actiu col·laborador de la nostra coral, ja que anaven a viure fora de Barcelona.

El dia 15 de setembre, vam iniciar el nou curs amb molta empena i ja estem preparant repertori nou que hem d'anar mostrant en els propers compromisos d'aquest trimestre. S'han incorporat 3 nous cantaires de la corda de contralts, fet que celebrem, i com ja és normal també hem tingut alguna baixa per motius personals.

Diumenge 22 de novembre, per celebrar la Patrona de la Música, Santa Cecília, la Coral Baluern va fer una cantada per diferents places de la Vila de Gràcia a partir de les 12.00 del migdia, començant a l'entrada del Centre. Va ser la primera vegada que ho vam fer al matí. És una activitat que ens agrada perquè de forma espontània entrem en contacte amb gent diversa i resulta molt agraïda.

Les activitats que anirem desenvolupant al llarg del trimestre, com ja és habitual, seran: la participació en la celebració de la Immaculada, els Pastorets, i per descomptat, el concert de Nadal, que també procurarem que sigui compartit amb altres corals.

Un grup bastant nombrós dels nostres cantaires, també participarem el dia 16 de desembre, al concert de Nadal que s'anomena CANTAGRAN 2015, a l'Auditori, i que reunirà al voltant de 400 cantaires de més de 60 anys. Una experiència innovadora per la coral i que esperem amb il·lusió.

Com ja hem comentat altres vegades, voldríem incorporar nous cantaires i, per tant, estimats socis i sòcies, ens encantaria que algú de vosaltres s'animés a venir a cantar amb nosaltres aquest curs. Dia i hora d'assaig: dimarts de 21 a 23 h a la sala Diamant d'El Centre.

Contacte: Secretaria d'El Centre: 932181964 de 18 a 21 h.

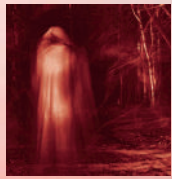
També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer un regal musical a amics i familiars, ja que cantem en casaments, festes i bateigs.

Llegendes catalanes

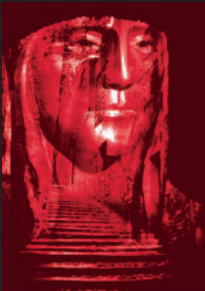
Per Josep Aquilina

El fantasma de la jueva

Entre les llegendes relacionades amb els jueus gironins, n'hi ha una envoltada per una estranya circumstància: no s'ha escrit mai i sempre s'ha transmès de boca en boca. Quan algú ha intentat escriure la llegenda, algun poder misteriós ho ha impedit.

Això lliga amb la tradició cabalística de transmetre els coneixements de paraula, sense deixar-ne constància escrita. És natural, doncs, que respectant aquesta tradició, es resumeixi aquí la llegenda i que constin tan sols els trets més essencials, però respectant el secret dels detalls i circumstàncies que no és bo que siguin escrits.

Dien que al call de Girona hi havia una dona jueva, molt culta i respectada, seguidora aferrissada de la llei mosaica, que anomenaven la Tolrana. Aquest nom, d'origen confús, podria ser un derivat de la Torana, o seguidora de la Torah, llibre bàsic de la religió hebrea. En tot cas, i per circumstàncies que ara, pel que s'ha dit, no seria prudent escriure, es va trobar el seu cadàver decapitat el 17 de setembre de 1391 a la Torre Gironella, on s'havien refugiat els habitants del call a causa d'uns aldarulls produïts per un atac de part d'uns camperols, atiats per uns quants canonges.

No se sap si va ser víctima dels cristians o dels mateixos jueus. Però el cas és que, des d'aleshores, el seu fantasma vagava pel barri vell de Girona, no en forma visible, sinó com una veu de dona que, entre plors, cantava uns planys inintel·ligibles però impressionants. El més curiós del cas és que moltes persones de Girona, gens sospitoses que siguin fantasioses, histèriques o supersticioses, tot passejant de nit pels carrers del barri vell o de l'actual Passeig Arqueològic, han sentit

aquests laments i aquesta cançó trista, que sembla acostar-se o allunyar-se, sense concretar-se mai. La llegenda completa ha de quedar sense escrita, però el fet de les experiències personals és indiscutible.

Durant algun temps, en el centre Isaac el Cec, en un racó del pati ombrívol que hi ha sota el Pati dels Rabins, hi va haver un cap de bronze representant la Tolrana, fet per l'escultora de Girona Pia Crozet. Deixem que el misteri protegeixi aquest entranyable fantasma gironí.

Contes que m'explicava l'avia

Per Josep Aquilina

El conte del gall de Benòs

Quan el mantell de la negra nit deixava pas a les primeres llums de l'albada, i quan la Vall començava a despertar-se per afrontar un nou dia, en un corral de Benòs, un petit poble del Baix Aran, hi havia un gall, de nom Crestetes, que més que un gall semblava una mona. I dic una mona no per l'aspecte que podia tenir, sinó per lo abatut i enfadat que estava. El problema d'aquesta au era per llogar-hi cadires. Hi havia una oca, la Palmira, que no el deixava complir amb la seva missió, que no era d'altra que despertar a tothom amb el seu cant. Tan gran i forta era la Palmira, que tenia dominat tot el corral i no li agradava gens que un gall estrafolari i sorollós la despertés amb la seva cridòria.

Tan fatiguetat estava en Crestetes, que aquella matinada va prendre una decisió dràstica i transcendental: marxaria del corral i aniria a conèixer món. Tot decidit, va agafar el seu farcellet i va marxar cap l'immens bosc de Mont Romies, on els faigs, els avets i els altres animals, li farien companyia. El matí li va donar el bon dia i els raigs de sol que es filtraven entre els arbres, li van il·luminar la vermella cresta.

Després d'una bona estona de camí, al costat d'un rierol, es va trobar amb un gall fer que, tot esvalotat, cridava a la seva companya. Quan el va veure tan confiat, li va demanar que tingués compte amb segons qui, perquè podria tenir problemes.

- De qui he de tenir problemes, si sóc un gall fort i ràpid? – digué en Crestetes.

L'altre, mig ofès, li va contestar: *Tu mateix, noi. Jo ja t'he avisat...* I tot seguit, va marxar buscant a la seva femella.

En Crestetes va continuar donant saltirons pel bosc, tot content i des preocupat, quan, de sobte, es va trobar davant d'un animal que no coneixia: era com el gos de casa, però un xic més petit, de color ros i amb el pit blanc i una cua molt llarga i poblada. El seu morro era punxegut i els seus ulls, profunds, 4el miraven fixament.

- Com et dius, gosset bonic? – Va preguntar-li en Crestetes

Aquell desconegut va fer una rialla tenebrosa i li va contestar: *- Em diuen el terror dels galliners i sóc una guineu! –* I tot seguit, es va llençar damunt del pobre gall i, rebolcant-lo per terra va voler clavar-li les seves afilades dents.

En Crestetes, esglaiat, va tenir el temps just per enfilarse damunt d'un arbre, no sense perdre abans algunes plomes de la seva cua. La guineu va passar-se tot el dia esperant que baixés, al costat de la soca de l'arbre, mentre la bava li penjava de la seva gran boca. Per fi, aquell horrorós animal, fatiguetat, va deixar-lo tranquil i va marxar bosc avall.

El nostre gall estava fet un embolic. Si això era veure món, no era el que més li agradava, i baixant ràpidament d'aquell arbre, va córrer tan ràpid com les seves potes li van permetre. Després de molt temps, brut, espantat i fatigat, va arribar als confins de la Vall. Volia estar lluny d'allí on havia patit l'ensurt més gran de la seva trista vida. Després de molt caminar per valls i muntanyes, va veure al fons d'un camí, una ermita blanca. Era molt bonica, amb un campanar petit, amb el sostre de llicorella. Una vaca que pasturava per aquell indret, li va dir que aquella comarca on es trobava era el Pallars Sobirà i el pobre gall, sense pensar-s'ho més, va enfilarse al capdamunt d'aquell campanar i va decidir acabar els seus dies ensenyant a la gent d'on venia el vent. Avui, si visiteu aquella ermita de muntanya, encara podreu veure el *gallet o penell* del campanar amb el pobre Crestetes, tot quiet i espantat, mostrant als visitants amb el seu bec, per on bufa l'aire del Pallars.

Consultori

Per Dani Mejías

BULLING (L'assetjament escolar)

El bullying és el que tota la vida hem conegut com a assetjament escolar. És aquella agressió (física o verbal) repetida que un alumne causa un altre de forma repetida. Potser la més coneguda és la física (cops, baralles, esgarrinxades, empentes...) però n'hi ha de molts tipus; intimidar, insultar, menysprear, excloure socialment, manipular, coaccionar...

La gran pega del bullying és que és molt difícil de detectar, doncs els alumnes assetjats els hi fa por i vergonya confessar-ho i els agredits intenten trobar mil excuses per justificar-se. Podem sospitar de que algú en pateix si se'l veu retret, trist, amb por a anar a l'escola, que no el conviden a festes d'aniversari, que té malsons, que li desapareix material o diners...

Al contrari del que sembli, el bullying no es dona per culpa d'un nen que assetja a un altre, hi ha molt factors vinculats i és per això que diem que és un problema sistèmic on cadascú té una part de responsabilitat:

seva responsabilitat és aconseguir flexibilitzar el seu pensament i trobar formes més constructives de sentir-se important.

* La víctima no se sent capaç de fer front a l'agressor. La seva responsabilitat és trobar la valentia per confessar aquest problema i adquirir les eines per poder relacionar-se amb la gent defensant els seus drets de forma assertiva.

* Els pares, a vegades, no perceben o fins i tot no volen acceptar, que el seu fill és agressor i víctima de bullying. La seva responsabilitat és la de estar atents a allò que succeeix a casa i prendre mesures sempre que sigui necessari.

* Els companys a vegades ignoren el problema que està succeint tot i conèixer-lo i fins i tot algun cop s'hi acaben unint. La seva responsabilitat és denunciar aquests fets i donar suport a la víctima.

* El tutor té molts alumnes a classe i moltes responsabilitats pel que a vegades acaba no donant-se compte del que està succeint. La seva responsabilitat és estar atent a aquells nens que no són acceptats o aquells que es mostren despòtics i actuar amb contundència sempre que es descobreixi un cas.

* L'escola té un marge de maniobra en particular per introduir continguts socials i ètics. La seva responsabilitat és prevenir aquests casos fomentant la cohesió a les aules, introduint temes d'intel·ligència emocional i generant un protocol efectiu en els casos que sorgeixin.

* La societat està encarada en el triomf personal a tot cost. La responsabilitat de tots nosaltres és la de fomentar uns valors propers al bé col·lectiu i no a trepitjar al del teu costat per aconseguir allò que vols.

Vivències a Gràcia

Per Marta Bayo

El Cerebrino Mandri

L'educació en els anys 40/50 era molt diferent d'ara. Els pares actuaven de manera molt més estricta i els nois i noies no teníem més remei que obeir. Jo trobava terribles els càstigs que ens imposaven, però amb el temps he anat observant que no anaven mal encaminats i que el fet de fer-nos passar per l'adreçador reportava, a la llarga, molts beneficis. Jo vivia amb els meus oncles i amb la meua mare, que havia quedat vídua.

Un dia, als meus 9 o 10 anys, l'oncle em va dir que al tornar de l'escola, li anés a comprar Cerebrino Mandri a la farmàcia. Jo, nena eixelebrada i desmemoriada, vaig arribar a casa sense haver fet l'encàrrec.

Em vaig posar a fer els deures, i a jugar com sempre una estona sense que em passés pel magí la comanda que m'havien fet. Quan va ser l'hora de sopar, ens posem tots a taula, com si res. Ni per casualitat em recordava de l'encàrrec. A mig sopar, devien ser les deu del vespre, negra nit, el tiet, de sobte, demana el Cerebrino. Ai, me n'he descuidat!... Què m'has dit! Ja hi estàs anant, i que no tornis sense...

La mare i la tieta tremolaven d'angúnia, només de pensar que la nena, filla única, hauria de sortir a buscar una farmàcia a aquelles hores. Però així va ser, ni clams ni plors, ni ais ni uis. Ja em tens baixant de prop de Sant Josep de la Muntanya, cap a la Plaça Lesseps. La farmàcia oberta més propera era, agafeu-vos, al capdavall del carrer Verdi, més o menys on ara hi han els Cinemes.

Ja em tens, camina que caminaràs, fosc, sola, i amb molta por, Torrent de l'Olla avall i més avall, trencant per diferents vies, fins arribar a veure la llumeta de la farmàcia de Verdi. El farmacèutic em va mirar com si fos una cosa rara, pensant: On va aquesta nena a aquestes hores? I després torna costa amunt, que no hi arribava mai. Creuant carrers i més carrers, Verdi amunt, passada abastament la Travessera de Dalt fins al carrer Valldoreix que és on vivíem.

No cal dir que al balcó de casa, i ben ventilades, s'hi trobaven la mare i la tieta, esperant veure arribar la nena.... que anant de pressa, ho feu ben tocades les onze de la nit!

Mare de Déu, com he recordat aquell dia. I us asseguro que mai més he oblidat una missió. Després de tot, el càstig em va estar ben merescut. Per despistada!. Ai, aquells temps, qui hi poguéu tornar!

Racó poètic

Per Adriana Vidal

QUATRE PARAULES

(Narcís Comadira, 2012)

Haikus

El Haiku es un tipus de poesia japonesa molt breu i delicada. Plasma el sentir d'una emoció i per descriure-la, s'utilitza generalment la natura. Els Haikus no tenen rima però sí mètrica, es componen de tres versos de 5-7-5 síl·labes, respectivament.

Onades

De terra endins
Onades daurades
L'home sua.

Silenci

Llar apagada
Les finestres tancades,
L'estel vola

Nou Jorn

Els ocells canten
s'ha fos la rosada
olor a cafè.

Què és?

Sento ploure
Els carrers no estan molls,
A cantat el vent.

Mig en somnis, un àngel
Se m'apareix i em tempta:
Escriu, fes un poema.
Vull treure-me'l de sobre,
Vull dormir el son dels justos,
O el son dels pecadors,
M'és igual. Vull dormir.
Però ell insisteix.
Té, diu: quatre paraules:
Món, país, llengua, amor.
I afegeix: gairebé
Ja t'he fet el poema.
Jo li dic: si escric món,
Bé hi hauré d'afegir
Desastres, fam i guerres.
Si escric país, ja entro
Al territori foll
De l'ésser i dels fantasmes.
I si escric llengua, veus?,
El dolor em trenca l'ànima.
No puc escriure més.
I em diu: tu escriu amor
Pel món i pel país
I per aquesta llengua
Que es mor i et trenca l'ànima:
Veuràs que encara pots fer aquest i mil poemes.

Restaurante

Desde 1974

Il Commendatore®

C/ COMPTE D'URGELL, 247
08036 BARCELONA
TELF. 93 322 55 53

www.ilcommendatore.com

Restaurante

Desde 1972

la mamma®

C. VILLARROEL, 247
08036 BARCELONA
TEL. 93 430 00 58

www.lamamma.es

yló
àpats i degustació

*c/ Cigne, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 93 179 43 21*

Tennis taula

Per Oriol Lluveras

El diumenge 20 de setembre de 2015 la secció de Tennis de Taula d' El Centre va organitzar al Poliesportiu Municipal Josep Comellas, el Torneig Vila de Gràcia anual, on van participar 5 equips d'El Centre, 3 de Lluïsos de Gràcia i 3 de El Cercle.

Resultats :

El Centre (categoria A) :PRIMERS

El Centre (categoria B): SEGONS

El Centre (categoria C): TERCERS

També cal destacar que l'equip de Tercera Nacional va ascendir de categoria la temporada 2014/15.

Diumenge 28 de novembre, la secció de Tennis de Taula va fer l'Acted'entrega de trofeus dels Campionats Autonòmics de Veterans, una projecció de documental i fotografies i una trobada d'entitats participants al Torneig Vila de Gràcia.

Tennis taula

continuació...

Relació de jugadors Temporada 2015/2016

dissabtes 18:00 h

SEGONA NACIONAL

PRADES Aixeus
SERRANO Fabià
BERNABEU Ricardo
LLUVERAS Marc
BURLÓ David

dimarts 20:30 h

VETERÀ 1a

EXPÓSITO Juan A.
BERNABEU Ricardo
MADURELL Jose
FELIU Francisco Javier
SERRANO Fabià

diumenges 11:00 h

PREFERENT

CONDAL Jaume
ALVAREZ Enrique Sotero
MARTIN Julian
GARCIA Jose Luis
MADURELL Jose
PERPIÑA Jordi
REMEDIÓ Ramon

dimarts 20:30 h

VETERÀ 2aB"A"

LARRIBA Luis
DOMENECH Jose
SAYOL Gemma
GARCIA Jose Luis
REMEDIÓ Ramon

diumenges 11:00 h

PRIMERA

SAYOL Gemma
LARRIBA Luis
FELIU Francisco Javier

dilluns 20:30 h

VETERÀ 2aB"B"

ALVAREZ Enrique Sotero
FRANCH Jaume
MARTIN Julian
RABASA Antoni
VIADÉ Antonio
CABESTANY Eduard
FRANCH Jaume
EXPÓSITO Juan A.

diumenges 11:00 h

SEGONA "A"

LLUVERAS Xavier
BARTOLÍ David
CHACÓN Albert
FERNANDEZ Sergio
GIL Juan Manuel
LLUVERAS Oriol Manuel
RABASA Antoni
VIADÉ Antonio
MOUZET Louis

dilluns 20:30 h

VETERÀ 3aB

POCH Xavier
BADIA Albert
BARTOLÍ David
FERNANDEZ Sergio
GIL Juan Manuel
GOMIS Anna
PALAU Jordi
LLUVERAS Oriol Manuel
CONDAL Jaume
PERPIÑA Jordi
CABESTANY Eduard
VERA Juan

diumenges 11:00 h

TERCERA

BADIA Albert
GOMIS Anna
SAEZ Sergio
MENDOZA Alejandro
POCH Xavier
SANTANA Milagrosa
VERA Juan
DOMENECH Jose
PALAU Jordi

Història de l'Entitat

Per Glòria Soto

El gener de 1925 sortirà el nº 13 de l'Or i Flama amb un primer escrit anomenat EL CENTRE MORAL INSTRUCTIVO DE GRACIA, que recolza la seva trajectòria catòlica. Recullo alguns apartats del mateix.

“En l'any 1869 les hosts anticatòliques que... arribaren a tenir a Gràcia una organització desagradable, havien trobat la manera d'implantar escoles laïques anticristianes. Aleshores, uns quants homes de fe, fundaren una obra d'Apostolat cristià per neutralitzar els efectes d'aquelles escoles perniciosos”.

Des d'aleshores ençà ha passat mes de mig segle i el Centre Moral no ha perdut la raó de la seva existència, les seves escoles, la seva obra de conjunt s'ha fet cada any més actual, més imperiosa. En el Centre hi han trobat realització els efectes més nobles, les iniciatives més fecundes per col·laborar en l'ordre natural, a la restauració de totes les coses en Crist.

Avui la nostra Corporació amb els seus 600 socis, amb les seves escoles, la seva Joventut, el seu Orfeó, els seus espectacles, la seva beneficència, roman sense alteració essencial...com un patrimoni consolidat de la gent cristiana de Gràcia”.

M'ha semblat oportú mencionar la portada del nº 17 del mes de maig titulada: “EL FACTOR PATRONAL EN EL SEGUR DE VELLESA. La seva lectura es molt interessant i posa de relleu com ha evolucionat la societat ó de la defensa dels drets socials.

“Si ens situem dins una organització individualista de l'Estat, just serà que les funcions de la previsió, siguin privatives de cadascú i en ordre als obrers vells... l'obligació de sostenir-los pesarà íntegrament sobre llurs famílies. Així ho reconeix el Codi Civil espanyol, èxit de la fornada revolucionària francesa... Enfront aquesta teoria, minsa i antiquada, existeix el seu antípoda, i es la visió d'un Estat estatitzat on el ciutadà és un àtom de la gran molècula del cos simple... i així dins un sistema col·lectiu, en el que l'individu, tingui d'una banda l'educació moral necessària per posseir la virtut de la previsió... però també l'organisme representatiu de la societat que pensiona a aquells i ses famílies que donaren el seu esforç directament a la burocràcia funcional (classes passives) ha de considerar que l'obrer ha esmerçat la seva activitat en l'engrandiment econòmic i moral del conjunt, i per aquest motiu no l'ha de desemparar.

D'una banda el règim del patronat, pel seu mateix-nominatiu ja indica una obligació rectora i protectora sobre els seus subordinats; d'altra, l'actual sistema econòmic conegut pel règim de l'assalariat, implica una associació ideològica del capital, el treball i la tècnica en el quall se li avença a l'obrer els beneficis en forma d'un jornal, però no tots, reservant-se-li una part que el patró li servei pel dia de demà, per tal de garantir-li una vellesa tranquil·la”. Signa l'article Juli Vila Ortiz.

I a continuació i perquè ens adonem de la importància que tenia l'Or i Flama, recullo la següent notícia: DIARI D'UN CONVERTIT.- “Traduït al català expressament per als lectors de l'OR i FLAMA, publiquem en el present número el primer full del Diari d'un convertit. Respon a aquest títol un llibre de gran actualitat a l'estranger i d'una molt remarcable difusió; son autor, Pere van der Meer, hi explica el procés de la seva conversió al catolicisme. Es tracta, per tant, d'unes pàgines intensament viscudes, a través de les quals veiem abocar-se una ànima assedegada de veritat i de sobrenatural claror. Una ànima que no es mostra amb l'afinada palidesa d'un Psichari, sinó més aviat amb l'embranchida d'un Jorgensen, i fins i tot amb les gosadies d'un Papini, biògraf del Crist, o d'un Lleó Bloy, flagel·lador de tota opressió i tirania. En assajar aquesta versió, tenim presents els mots del propi P. Van der Meer: Tal vegada podré senyalar a alguns dels homes, que van errívols i es moren de set, la deu d'aigua viva que brolla a sos propis peus, adolorits i lassos de tant caminar.”

continua a la pàgina següent...

Història de l'Entitat

continuació...

L'exemplar del mes de juliol apareix amb la portada L'ANY SANT. "Aquest any del Senyor, mil nou-cents vint-i-cinc, s'escau ésser Any Sant, o bé Any Jubilar, per tal com en tots els dotze casos es guanya el Jubileu visitant les quatre Basíliques majors de Roma, segons concessió del Sant Pare Pius XI".

Pius XI va ser Papa fins l'any 1939. Durant el seu mandat va néixer l'Estat Vaticà, amb motiu de la firma dels acords de Letran, amb Mussolini, l'any 1929. El va succeir Pius XII, fins al 1958, quan van nomenar Papa Juan XXIII, conegut com "el Papa bueno", qui va publicar la encíclica "Pacem in Terris". Tinc a la ment les paraules de la meua mare lamentant la seva mort, que va succeir el 3 juny de 1963.

I amb aquest record continuo la meua recopilació de l'Or i Flama posant l'accent en el Noticiari del mes de novembre que surt amb l'article: POBLET, dedicat a la senyoreta Júlia Puiggrós. L'article és molt entretingut, recull les impressions d'un viatge, i comença recordant que: "Conta la tradició, que a primeries del XII segle morava a la vall anomenada la Conca de Barberà, un ermità anomenat Poblet, el qual veia lliscar sos dies tranquil·lament amb tot i les incursions dels moros que, comanats per Almira Almoniz, eren senyors de tot aquell territori.... Aquesta donació consta en un document signat el 20 de febrer de l'any 1120, o sia 634 de l'Era de Mahoma... Així hagué sos fonaments el gran Monestir, i de tal humil ermità va prendre nom una de les cases religioses més opulentes i més plenes de magnificència. Regnava llavors a Catalunya el famós comte Ramon Berenguer IV... Recordava que un cop alçat l'edifici per Ramon Berenguer, tots els reis de Catalunya hi marcaren una fita per a son engrandiment; que Pere IV, Ferran I i Martí L'Humà l'embelliren amb la gran portalada, amb un nou claustre i un esvelt Palau; que Alfons V el Magnànim feu edificar la petita Església de Sant Jordi que li serveix d'avantsala...I vaig arribar a l'edifici més notable de Poblet, o sia a l'Església".

Evidentment, després de la seva lectura no em queda més remei que visitar Poblet.

Per acabar, afegiré el publicat al NOTICIARI del mes de desembre que diu: "S'ha fet entrega al Comitè Organitzador de l'homenatge de les Societats Catòliques de Catalunya a S.S. Pius XI, de la quantitat de 117 pessetes recaptades entre els socis del nostre Centre a fi de contribuir a l'òbol extraordinari ofert al Romà Pontífex amb motiu del present Any Sant. La Junta Directiva del Centre, per mitjà de la present nota remarca als senyors socis que hi han contribuït".

Com fets a destacar en aquest any, recordarem:

- 1 de febrer al Teatre Talía de Barcelona es celebrà un campionat de 36 hores de ball.
- 17 de maig: els alcaldes de València, Alacant i Castelló decideixen que l'himne de l'Exposició Regional Valenciana de 1909 es converteixi en l'himne del Regne de València.
- 8 de setembre: Miguel Primo de Rivera, finalitza la guerra del Rif entre Espanya i el Marroc amb el "Desembarco d'Alhucemas".

Per acomiadar-me, en uns moments on el terrorisme ha colpejat França recentment, vull recordar la frase de Sant Agustí: "La pau és un bé tal, que no pot desitjar-se altre millor, ni posseir-ne un de més profitós". I per això, PAU PER A TOTHOM.

Annabel

Floristería

Obert:

De Dilluns a Dissabte,
de 9 a 21 h.

Diumenges i Festius,
de 10 a 15 h.

Gran de Gràcia, 123
Tel. 93 218 34 80
Fax 93 217 72 39

c/Astúries, 13
Tel. 93 237 09 40

tv tècnics

+ de 20 anys
de servei

Travessia de Sant Antoni, 21
93 237 38 67 - 605 84 04 27
tvtecnicos@gmail.com

estalvia reparant els teus aparells

instal·lació i reparació d'antenes TDT i satèl·lit

servei a domicili

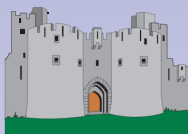
ACUDIT DE MOSQUIT

Una noia encantadora truca al seu promès molt alterada:

- Tens que venir a ajudar-me!. Tinc un trenca-closques i no sóc capaç ni de començar!
- Quina classe de trenca-closques? - li diu ell
- Segons veig a la foto de la caixa, és un elefant.

Com a ell se li donen molt bé els trenca-closques, decideix anar-hi a donar-li un cop de mà. Quan arriba a casa d'ella, entra, i s'apropa a la taula on hi han totes les peces disperses al costat de la caixa. Mira les peces, després la caixa i, al cap d'una estona, li diu a ella:

- Bé, en primer lloc crec que serà una mica difícil formar una figura d'elefant i en segon lloc, t'aconsello que et relaxis una mica, et prenguis un cafè i després tornis a posar els Choco Krispis de Kellogg's dins de la seva caixa.

Sortides culturals

Per Lluís Martín i Núria Bosch

SORTIDES CULTURALS TEMPORADA 2015 - 2016

3 OCTUBRE 2015

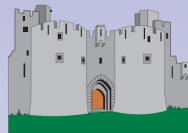
RECULL FOTOGRÀFIC TEMPORADA 2014 - 2015
DINAR D'INICI DE TEMPORADA

Sortides culturals

continuació...

Sortida a Aiguafreda i Manlleu - 20 Juny 2015

Amb la puntualitat característica del Centre Moral, varem sortir a les 8:00 del matí cap a la comarca del Vallès Oriental.

Érem 35 entre amics i companys que empeníem un dia d'esbarjo per passar tots junts. El dia apuntava a ser esplèndid al sortir de Barcelona, amb una gran nitidesa en comparació de la boirina de la ciutat.

El nostre xofer es deia Pedro, "Peter" pels amics. Varem seguir la vall del riu Congost, fins a Aiguafreda.

Allí, en un restaurant típic de la zona, "El Pinós", ens esperava un pa amb tomàquet, acompanyat d'embotits i formatge de la comarca, tot regat amb un bon vi i aigua fresca.

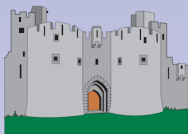

Al finalitzar, emprenguérem camí cap a l' "Ecogranja de Recerca Salgot", dins la finca "el Saüc". La visita estava concertada a les 10:30 h. Allí ens estaven esperant dues senyores, descendents del creador del Embotits Salgot, Antoni Salgot. Amb una gran amabilitat i amb una satisfacció que es manifestava en la seves formes d'expressió, varen explicar-nos un petit vídeo on es veien els inicis de l'empresa, l'any 1928, fins a la creació de la granja de Recerca, que es l'última iniciativa ecològica de la família. A part del projecte de la família Salgot, també s'ha comptat amb el suport de les institucions competents en aquest sector. La granja està

situada en una antiga pedrera, al peu del Parc Natural del Montseny. En aquesta granja, s'han tingut en compte tots els punts necessaris per donar al bestiar les millors condicions d'estada. El corral està orientat d'una forma que a l'hivern tinguin una temperatura agradable, així com que a l'estiu hi hagi ventilació i poca escalfor. I estan classificats segons situació: parteres, femelles amb les cries, les cries ja soles sense les mares i després segons temps i engrèix. La granja és ecològica, ja que no es dona cap medicació ni cap producte químic al bestiar; només les vacunes obligatòries recomanades per Sanitat. Els porcs tenen unes condicions de neteja impecables, encara que a nosaltres no ens ho sembli i són els cuidadors qui han de deixar el corral en condicions. Són animals als que els hi agrada estar junts - podria dir-se un sobre l'altre - i són molt sociables. També hi havia l'infermeria, que aquell dia estava buida. Això vol dir que tot anava bé. La granja es sostenible, ja que es nodreix de l'energia que necessiten per l'activitat, aprofitament dels residus dels fems i dels purins. L'alimentació és totalment ecològica, a base d'ingredients mediterranis com l'ordi, el blat, els pèsols i l'oli d'oliva. La palla i el farratge es cultiven en els camps de la finca, sense cap tipus d'additius. Tota la finca està envoltada amb fil elèctric, perquè no hi entri cap animal aliè i especialment perquè no contamina tot el que és ecològic. Acabada la visita, ens varen obsequiar amb un pica-pica d'una selecció dels seus productes.

continua a la pàgina següent...

Sortides culturals

continuació...

Seguidament, varem tornar a l'autocar, i emprenguérem viatge cap a Manlleu, municipi d'Osona. Situat a la riba del riu Ter, té un canal, construït a meitat del segle XIX, que va ser el que va iniciar el procés d'industrialització de la comarca. L'autocar va deixar-nos davant del Museu del Ter - un museu de territori i societat - amb l'objectiu de posar en coneixement als seus visitants de la història del seus inicis. Està situat a Can Sanglès, una antiga fàbrica de filatura de cotó. Té molta importància la construcció per l'aprofitament de l'energia de l'aigua del Ter, situada on el canal acaba el seu recorregut. L'exposició destaca tots els processos d'industrialització, amb les màquines que ajuden a comprendre tota la transformació del cotó en fil. Tota aquesta explicació va ser feta per un empleat "ressuscitat" que havia treballat a la fàbrica ens els seus inicis, i que fent una representació teatral magnífica i a la vegada distreta i amena, va anant explicant els diferents tipus de maquinaria empleada, donant una visió global del procés de filatura utilitzat al segle passat.

Seguidament, varem anar a dinar a la Fonda Torres de Manlleu. L'àpat fou esplèndid. Molt bon menjar en un menjador força còmode i agradable. A la tarda, vam fer una parada a Vic, ciutat de una gran riquesa, amb els seus edificis històrics i museus. Vàrem donar un tom per la Plaça Major, aprofitant per comprar el "pa de pessic" i, mentre preniem una "orxateta" anar admirant tot el que es movia.

Sortida al castell de Cardona i Museu del bolet - 24 Octubre 2015

Tots reunits davant de la parròquia de Santa Teresa del Nen Jesús, abans de l'hora assenyalada, varem pujar a l'autocar per emprendre el viatge cap al primer destí: Sant Joan de Vilatorrada.

En arribar allí, ens esperaven al restaurant Bonaplata per fer un esplèndid esmorzar de pa amb tomàquet, embotit variat i truita de patates. Vàrem passar una bona estona menjant i conversant i d'aquesta manera vam tenir l'ocasió de conèixer-nos millor tots els components de la sortida, que aquest cop fórem 39.

Un cop acabat, emprenguérem novament viatge cap a Cardona, per visitar el castell - una de les fortaleses medievals més importants de Catalunya - situat dalt d'un turó que domina la vall salina del riu Cardener.

Ens va acompanyar la Mònica, una estupenda guia que va fer-nos tota una classe de història, des de la primera ocupació humana en època ibèrica, passant de mans d'un comte a un altre, fins arribar a la conversió del castell en una fortalesa moderna l'any 1691 i el seu important paper al 1714, que mai va rendir-se per la força de les armes.

Vàrem anar seguint les diferents construccions que es troben dins de la fortalesa: La torre Minyona, el pati d'armes; la Corona de baluards de Sant Llorenç; la Casamata (casa rematada o búnquer) l'Església de Sant Vicenç (L'any 1019, el vescomte Bermon va reconstruir l'església que havia estat descuidada i espoliada i se inicià la construcció de l'actual edifici romànic, que fou consagrat l'any 1040).

Sortides culturals

continuació...

Un cop acabada la visita, vàrem reprendre el camí cap a Montmajor. És un municipi que comprèn unes antigues parròquies, dispersades en masies i envoltades de conreus. El Museu d'Art del Bolet, es troba al bell mig del nucli urbà. Eren les antigues dependències de l'Ajuntament. Aquest museu, va néixer l'any 2003, per tant la seva història és molt curta. La veritable ànima d'aquest projecte, és l'artista local Josefina Vilajosana, ceramista. Va néixer a la parròquia de Gargallà. El seu taller s'ha convertit en el lloc de creació del seus bolets de ceràmica, tècnica que domina perfectament juntament amb el seu coneixement micològic. A l'interior, s'accedeix per dos passos de terra de vidre on es pot veure representat el sòl del bosc amb bolets i el seu entorn natural. Un cop dins, en vitrines, es troben les diferents famílies de bolets ambientats amb la decoració natural de l'entorn on es troben, així com un panell informatiu amb tota classe de detalls. S'hi troben més de 500 figures de bolets que corresponen a 33 famílies distintes. Un cop acabada la visita i fetes algunes compres a la botigueta del museu, reprenguérem el viatge

amb destinació a Avia, al restaurant La Roda, on ens esperava un suculent dinar, com ja és habitual a les sortides del Centre. Després d'una llarga sobretaula i de molta xerrameca, sortirem a fer una curta passejada i preparar-nos pel viatge cap a Barcelona. Durant la tornada i abans de fer la migdiada, es va dur a terme l'esperada rifa d'obsequis amb l'alegria que dona ser l'agraciat. Un cop al mateix lloc de la sortida, vàrem acomiadar-nos fins la propera excursió que no serà fins l'any vinent, a la calçotada, per tant, ens felicitàrem el Nadal.

Text: Núria Bosch

FORN DE PA
Pastisseria
Miquel i Montse
Santa Clara

**Pa artesanal
Dietètic
Règim
Ciabatta
Fibres
Pans especials**

**Reposteria i degustació
Artesans des de 1951**
Travessera de Gràcia, 210
Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900
08012 Barcelona

**Pastisseria
Reposteria
Pizzes variades
Canapés
Pastes de te
Figures de pa**

TARGETES DE VISITA

100 Unitats	10.00 €
200 Unitats	15.00 €
300 Unitats	20.00 €
500 Unitats	32.00 €

*tamanys 5x8 cm impreses a una sola cara

* no incloem muntatge ni transport. Preus sense iva

c.Sant Lluís local, 1 · 08012 Vila de Gràcia · Tel. 93 242 01 99 · db@dbcoop.cat

Unió Europea
Fons social europeu
L'FG Investim en el teu futur

Comissatari de Cultura
Departament d'Ensenyament i Recerca
Secretaria d'Ensenyament i Recerca
i Relacions Laborals

www.independent.cat/gracia
l'independent
setmanal
de Gràcia
Publicació Independent. Distribució Gratuïta.

**FES-TE'N SOCI
DE L'INDEPENDENT**

Associació Cultural
l'Independent de Gràcia

INFORMA'T A:
c/La Perla, 31
Tel. 93 217 44 10
independent@debarris.com
www.independent.cat/gracia

medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívica

Creu de Sant
Jordi 1994

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana